

CLAIRE KENDAL

SENİN KİTABIN

2. BASKI
Çeviri: ESRA BİRKAN

♥ can
roman

CLAIRE KENDAL
SENİN
KİTABIN

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

2. basım: Mart 2015, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2168-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CLAIRE KENDAL
SENİN
KİTABIN

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Esra Birkan

♥can

CLAIRE KENDAL, Amerika'da doğan, İngiltere'de öğrenim gören ve orada yaşayan genç bir yazar. *Senin Kitabın*, İngiliz edebiyatı ve yaratıcı yazarlık dersleri veren Kendal'ın ilk romanı. Kendal, yeni bir psikolojik gerilim yapıtı üzerine çalışmasını sürdürüyor.

ESRA BİRKAN, 1969'da İstanbul'da doğdu. Çevirmen, akademisyen. Marmara Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık Bölümü'nde çeviri dersleri vermektedir. Vladimir Nabokov, *Maşenka*; Lou Reed'den şarkı sözleri; Richard Yates, *Hayallerin Peşinde*; David Vann, *Bir İntihar Efsanesi* ve *Pislik*; Sir Arthur Conan Doyle, *Tekinsiz Hikâyeler*; Damon Young, *Bahçede Felsefe* çevirileri yayımlandı.

Bana ilk masal kitabımı veren babama.
Ve bana okumayı öğreten anneme.

Bu küçük anahtara gelince; bu anahtar, zemin kattaki uzun koridorun sonundaki küçük odaya ait. O küçük oda dışında her yeri açıp her yere girebilirsin; ama o odaya girmen kesinlikle yasak, eğer o kapıyı açacak olursan hiddetimden kork.

Mavi Sakal, Charles Perrault

İçindekiler

Birinci hafta: Fırıl fırıl dönen kız.....	15
İkinci hafta: Ateş dansı	85
Üçüncü hafta: Israrlı âşık.....	143
Dördüncü hafta: Unutma iksiri	187
Beşinci hafta: Nöbetçiler	247
Altıncı hafta: Yasak anahtar	287
Yedinci hafta: Kurutma odası.....	313
On sekiz hafta sonra: Elleri olmayan kız.....	335

Birinci hafta

Fırıl fırıl dönen kız

Pazartesi

2 Şubat, Pazartesi, sabah 7.45

Sensin. Elbette sensin. Her zaman sensin. Birisi bana yetişmeye çalışıyor, arkama dönüyorum ve seni görüyorum. O kişinin sen olduğunu tahmin edebiliyorum ama yine de buz tutmuş karda dengemi kaybediyor, tökezliyorum. Külötlü çorabımın diz yerlerinde ıslaklıklar var. Eldivenlerim sırlıslıkam.

Böyle buz gibi bir sabahta akli başında olan herkes, seçim şansı olsaydı evinde olmayı tercih ederdi ama sen onlardan değilsin. Dışarıdasın, küçük bir gezinti yapıyorsun. Dengemi bulmama yardım etmek için bana yetişiyorsun, iyi miyim diye soruyorsun ama ben bir adım geri çekiliyorum ve yine dengemi kaybetmeyi başarıyorum.

Evden çıktığımdan beri beni izlemiş olabileceğini biliyorum. Burada ne aradığını sormadan edemesem de verdiği cevabın doğru olmayacağını biliyorum.

Gözkapakların yine seçiriyor. Gergin olduğun zamanlarda olduğu gibi. "Yürüyüşe çıkmıştım, Clarissa." Buradan sekiz kilometre ötedeki bir köyde yaşıyorsun oysa. Dudaklarının rengi atmış. Dudaklarındaki azıcık rengin de uçtuğunu anlamış gibi, dudaklarını kemirerek onlara kan getirmeye çalışıyor gibisin. "Cuma günü işte bir tuhaftın, Clarissa; konuşmanın ortasında çekip gittin. Herkes bunun tuhaf olduğunu söyledi."

Sürekli adımı söylüyor olmandan çığlık atasım geliyor. Senin ismin bana çirkin geliyor. Adını kafamdan atmaya çalışıyorum, böyle yaparak seni de hayatımdan çıkaracakmışım gibi geliyor bana. Ama yine de ismin yavaş yavaş sokulup içeri dalıyor. Tıpkı senin gibi. Tekrar tekrar.

İkinci mevcut kişi. Sen busun. Her yönden.

Sessiz kalmam sana bir şey ifade etmiyor. "Hafta sonu boyunca telefonlarıma cevap vermedin. Sadece mesajlarımdan birine ters bir cevap yazdın. Böyle bir sabahta neden dışarıdasın, Clarissa?"

Sadece kısa vadeli düşünebiliyorum. Senden kurtulmalıyım. İstasyona kadar beni takip edip nereye gittiğimi anlamamı engellemeliyim. Seni görmezden gelmek şu anda ihtiyacım olan sonucu getirmeyecek; broşürlerdeki tavsiyeler gerçek hayatta bir işe yaramıyor. Söz konusu sen olunca pek bir şeyin işe yarayacağını da zannetmiyorum ya.

"Hastayım." Bu bir yalan. "Cuma günü o yüzden çıktım. Saat sekizde doktorda olmalıyım."

"Şimdiye kadar gördüğüm kadınların içinde, hastayken bile güzel görünen tek kadın sensin."

Gerçekten hastalanır gibi oluyorum. "Ateşim var. Tüm gece kustum."

Ateşime bakmak ister gibi elini yanağıma uzatıyorsun, hemen geri çekiliyorum.

"Ben de seninle geleyim." Bu yanlış hareketinden geriye kalan tuhaf bir işaret gibi, elin havada asılı kalıyor. "Yalnız kalmamalısın." Elini serbest bırakıp yanına düşürerek bu sözüne nokta koyuyorsun.

"Sana zahmet vermek istemem." Böyle söylüyorum ama sesim pek de onun iyiliğini düşünüyormuşum gibi çıkmıyor.

"Bırak da seninle ilgileneyim, Clarissa. Hava sıfırın altında, bu havada dışarıda olmamalısın, üstelik saçların da ıslak, bu sana iyi gelmez." Telefonunu çıkarıyorsun. "Bize bir taksi çağırıyorum."

Yine beni köşeye sıkıştırdın. Arkamda siyah demir tirab-

zanlar var, o yüzden senden daha fazla uzaklaşamıyorum. Kayıp boşluğa düşmek istemiyorum, aşağıdaki yoldan bir metre yüksekteyiz. Yana doğru bir adım atıp konumumu değiştiriyorum ama bu senin benim tepemden bakmana mani olmuyor. Kabarıklık gri montunun içinde kocaman görünüyorsun.

Karlara bata çıka kotunun paçaları sırlıklam olmuş, sen de kendine dikkat etmiyorsun. Kulakların ve burnun acı soğuktan şişmiş, kızarmış. Benimkiler de öyle olmalı. Kahverengi saçların muhtemelen yeni yıkanmış olsa da cansız görünüyor. Sımsıkı kapalı, gergin dudakların hiç gevşemiyor.

Her ne kadar senden kaçıp karşı koysam da, içime sana karşı bir acıma hissi doluyor. Sen de uykusuzluk çekiyor olmalısın. Ailemin bana verdiği terbiye, seninle bile kaba konuşmama izin vermiyor. Zaten kaba davransam ne çıkar, bu senin şu anda buradan yok olmanı sağlamaz ki. Yine de duymamış gibi yaparak beni takip edeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni ve şu anda en son istediğim şey bu.

Ceptelefonunda numaraları tuşluyorsun.

“Hayır. Arama.” Parmakların sesimdeki kesin tonla duraklıyor. Biraz daha ileri gidiyorum. “Doktor buradan uzakta değil.” Kendimi daha açık ifade ediyorum. “Seninle taksiye binmeyeceğim.”

Kırmızı tuşa basıp telefonu cebine atıyorsun. “Bana sabit telefonunu ver, Clarissa. Onu kaybettim galiba.”

İkimiz de numaramı sana hiç vermediğimi biliyoruz. “Onu kapattırdım. Artık sadece ceptelefonumu kullanıyorum.” Yine yalan söylüyorum. Dairemdeyken numarayı bir şekilde bulup not etmediğine içimden şükrediyorum. Böyle bir fırsatı nasıl olup da kaçırdığına şaşım doğrusu. Eminim bunun için kendini hiç affetmeyeceksin. Ama o sıra meşguldün, değil mi?

Tepenin yukarısını işaret ediyorum. “Yürüyüş yaparken mutlaka oraya da çıkmalısın.” Senin beni memnun etme isteğine oynuyorum, acımasız bir davranış ama çaresizim. “Orası benim en favori yürüyüş yollarımdan biridir, Rafe.” İsmi söyle-

mek hiç de kolay olmuyor, epey zaman geçiyor ama ben yine de söylüyorum ve sen de sadece bunu fark ediyorsun; seni kandırıp uzaklaştırma ümidiyle sana bu kıyağı yaptığım hiç kafana dank etmiyor.

“Eğer senin için özel bir yerse, bu çok hoşuma gider, Clarissa. Tek isteğim seni mutlu etmek, biliyorsun. Keşke bana izin versen.” Gülümsemeye çalışıyorsun.

“Güle güle, Rafe.” Adını tekrar söylemek için kendimi zorluyorum; gülümsemen daha derinleşip daha gerçek bir hal alınca, böyle basit bir numarayı yemene hem şaşırıyor hem de biraz suçluluk duygusuna kapılıyorum.

Senden kurtulduğuma inanamayarak, tepeden aşağı doğru dikkatlice yürüyor, aramızdaki mesafenin açılıp açılmadığını sık sık kontrol ediyorum. Her seferinde arkana bakıp el sallıyorsun, ben de sana gönülsüzce el sallayarak karşılık veriyorum.

Bundan sonra, sabahları istasyona taksile gelip taksinin penceresinden beni izleyip izlemediğine bakacağım. Seninle bir dahaki karşılaşmamda uzun vadeli düşünüp broşürlerde yazanlara uyacağım. Ya seninle konuşmayacağım ya da sana milyonnucu kez ama kesin bir ifadeyle, beni rahat bırakmanı söyleyeceğim. Annem bile böyle durumların kaba davranışı haklı çıkarıldığına katılırdı. Aileme seni anlatarak onları endişelendirecek değilim elbette.

Platformda dişlerim takırdarak beklerken ve kötü hava koşulları sebebiyle, özür dileyerek yapılan gecikme ve sefer iptallerini dinlerken senin bir anda belireceğinden endişeleniyorum.

Duvara yaslanıp yeni defterime mümkün olduğunca çabuk bir şeyler karalıyorum. Bu deftere ilk düşüğüm kayıt. Broşürlerde tavsiye edildiği gibi, her zaman yanımda taşıyabileyim diye, küçük bir defter. Çizgili ve telli. Kapağı mat siyah. Yardım hattındakiler her şeyin kaydını tutmamı istiyorlar. Hiçbir şeyi atlamamam gerektiğini ve her olaydan sonra, olay ne kadar küçük olursa olsun, olabildiğince çabuk yazmaya çalışmamı söylüyorlar. Zaten senin olayların hiçbir zaman ufak olmuyor ki.

Karşı konulmaz biçimde tir tir titriyorum, saçımı kurutmadığıma pişmanım. Kötü rüyalar yüzünden sabah kalkamadığım için geç kalmayayım diye hızla dışarı çıktım; rüyalarımda sen varsın, hep sen. Aslında saçımı kurutmak için zaman vardı belki de ama bunu iyi hesaplayamadım. Saçlarım buzdan bir asa gibi, soğuğu tenime, oradan da damarlarıma iletiyor, bedenim bir büyü sonucu taşa dönüşüyor sanki.

Onun olmadığı bir dünya vardı mutlaka, Clarissa sonunda belki de o dünyaya girdiğine inandı. Mermer merdivenlerin karşısındaki duvarda haşin bakışlı yargıçların portreleri asılıydı. Birinci kata çıkan Clarissa, portrelerdeki yüzlerin kendisini izlediğini hissediyor ama burasının onu kimsenin takip etmeyeceği bir yer olduğu, burada ondan kurtulacağı umudunu taşıyordu.

Pasaportunu ve pembe celp kâğıdını jüri başkanına gösterdi, sonra da minderli mavi iskemlelerden birine oturdu. Oda sıcacıktı. Ayak parmaklarının buzları çözüldü. Saçı kurudu. Burası onun bakışlarından uzak, büyülmüş bir yerdi. Buraya sadece jüri üyeleri alınıyordu, kapıdan geçebilmek için bir şifre girmeleri gerekiyordu.

Jüri başkanının mikrofonu cızırdayınca Clarissa yerinden zıpladı. “6. Mahkeme’de başlayacak iki haftalık bir dava için, ismini okuduğum kişiler lütfen gelip kürsünün önünde dursun.”

Bir mahkeme salonunun güvenli cennetinde geçecek iki hafta. İşten ve ondan uzak iki hafta. Kendi isminin okunmasını beklerken kalbi hızla çarpıyordu. Fakat adı okunmayınca hayal kırıklığı içinde iskemlesine çöktü.

Öğle vakti, adliye binasının güvenli sığınağından çıkmaya zorladı kendisini; temiz havaya ihtiyacı vardı. Döner kapının hemen dışında biraz duraklayıp caddeyi boydan boya gözleriyle taradı. Onun, yolun birkaç metre

ilerisinde park halinde duran iki gözaltı aracının arasına saklanmış olabileceğinden endişe ediyordu. Nefesini tutarak hızla onların yanından geçti. Araçlardan birinin tamponunun arkasına çömelip saklanmadığını görünce rahat bir nefes aldı.

Sokak pazarının içinden geçerken, tezgâhlardan sandviç ya da etnik yemekler alan işçilere baktı, pahalı bir İtalyan lokantasında büyük bir masanın çevresinde oturan avukatları gözucuyla gördü.

Omzunun üstünden arkasına bakarak bir manifaturacı dükkânının tanıdık rahatlığında gözden kayboldu. Ayakları her zaman olduğu gibi onu çocuk kumaşlarına götürdü. Suyun içinde süzülen deniz kızlarının arkasından küçük kız çocukları yüzüyordu; yeni yürümeye başlayan bir çocuk için kabarık etekli bir elbise hayal etti, eteklerinin katları, erik ile fuşya rengi arası renkte denizler oluşturacaktı.

Henry kesin bundan nefret ederdi. Ooo çok şekermiş, derdi. Fazla duygusal, derdi. Fazla şirin, derdi. Hiç orijinal değil, derdi. En güzeli sade renkler, derdi. Çocukları olmadığı için ayrılmış olmaları bu yüzden isabet olmuştu belki de.

İplik reyonuna doğru kararlılıkla yürüdü, sonra çantasında, üzerinde koyu renk bahar dalları olan yosun yeşili pamuklu kumaş parçasını aradı. Kumaşı buldu, zemin rengine en uygun ipliği seçti ve iki makarayla kasaya yürüdü.

Kasadaki kız, “Ne diyeceksiniz?” diye sordu.

Clarissa'nın gözlerinin önüne açık kahverengi kirpiklerin arasından titreşen gözkapakları geldi; kaçışı olmayan bir bakıştı, dudaktan dökülen tükürüklerle sarılan bir koza: Bunlar, Rafe'in onun yatağında geçirdiği tek gecenin çakıp sönen flaşlarıydı.

Onu şeytan kovar gibi içinden atacaktı. “Yeni nevre-sim,” dedi.

Kumaşı tenine ne güzel dokunacaktı. İcini aniden tuhaf bir merak duygusu kapladı; acaba bu küçük kırmızı bahar dallarının altında onunla beraber kim uyuyacaktı?

2 Şubat Pazartesi, öğle 2.15

Bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Boşlukları doldurmaya çalışıyorum. Ben bu sabah, her şeyi yazmaya başlamadan önce yaptığın şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. En ufak ayrıntıyı bile atlamak istemiyorum; böyle bir lüksüm yok. Fakat bunu yapmak beni her şeyi yeniden yaşamaya zorluyor. Bunu yapınca sen yanımda oluyorsun; ki ben bunu hiç mi hiç istemiyorum.

10 Kasım Pazartesi, sabah 8.00 (üç ay önce)

Seninle yatma hatasını işlediğim akşam; ve ben kitapçıdayım. Kitapçı dükkânı, masallarla ilgili yeni kitabını kutlamak için senin davet ettiğin konuklara açık sadece. İngiliz dili bölümünden meslektaşlarının sadece birkaçı boy göstermiş. Beni görünce, Henry hakkında haince fısıldaşmaya başlıyorlar. Raflardan kitap alıp sayfalarına gömülmüş gibi yaparak onları duymazlıktan geliyorum, aslında kitaptaki kelimeler iç içe geçiyor ve içinde yazanlar benim için Yunancadan farksız.

Neden geldiğimi ya da bana uzattığın kırmızı ve beyaz şarapları neden karıştırdığımı bilmiyorum. Muhtemelen yalnızlık ve kayıp duygusu: Henry, hayatı boyunca planladığı gibi, Cambridge'deki profesörlük pozisyonuna geçmiş ve Bath'den taşınmıştı. Bunda merhamet duygusunun da rolü olabilir; bana üç tane davetiye göndermiştin.

Kitabından bölümleri okuman bitinceye kadar oradan ayrılamam. Sonunda, arka sıralardaki yerimi alıp, "Gerçek Gelinin Sınanması" adlı bölümden bir parça okumanı dinliyorum. Ben akademisyen değilim; bir şey söylemiyorum. Gönülsüz alkışlar

dinince insanların aralarından sıyrılıp kaçmak için kapıya doğru yürüyorum, hemen şimdi gitmemem için ısrar etmen karşısında kalıyorum. Sanat bölümüne sıvışıp elimde bir Munch kitabıyla, bej rengi kirli halıya oturuyorum. *Öpücük* tablosunun, sevgililerin çıplak olduğu ilk versiyonuna bakıyorum.

Gölgen sayfanın üstüne düştüğünde gözle görülür bir şekilde irkiliyorum, sesin birinci katın terk edilmiş sessizliğini delip geçiyor: “Seni bulmasaydım bütün gece burada kilitli kalacaktın.” Tepemde dikilmiş bana bakıyor ve gülümsüyorsun, boyun epeyce uzun olmalı.

Hemen Munch’ı kapayıp kenara koyuyorum. “Geceyi sanatçılarla geçirmek çok da kötü bir talih olmasa gerek.” Sahne dekorunu abartılı bir biçimde kullanan bir tiyatro oyuncusu gibi ağır kitabını elimde sallıyorum. Bileğim acıyor: “Harika bir kitap. Çok nazıksın, bana da bir kopya verdiğin için sağ ol. Çok da güzel okudun. Seçtiğin bölüme de bayıldım.”

“Ben de senin seçtiğin tabloya bayıldım, Clarissa.” Bir elinde taşıdığı tıka basa dolu evrak çantasını, diğer elinde dengelediğin iki şarap kadehini kenara koyuyorsun.

Gülüyorum. “O çantaya ceset filan mı koydun?”

Tam olarak kapanıp kapanmadığını kontrol etmek ister gibi, gözlerin çantanın kilidine kayıyor, işte o zaman ortaya çıkmasını istemediğin sırların olduğu fikri aklıma düşüyor: Ama sen gülüyorsun. “Sadece kitaplar ve kâğıtlar.” Bir elini bana uzatıyorsun. “Hadi çık artık saklandığın yerden. Seninle beraber eve yürüyeyim. Tek başına gidemezsin, hava iyice karardı.”

Elini tutup beni kaldırmama izin veriyorum. Elimi bırakmıyorsun. Elimi hafifçe çekip kurtarıyorum. “Bir şey olmaz. Siz bir yemeğe katılmayacak mıydınız, profesör?”

“Ben profesör değilim.” Gözkapakların titreşiyor: Ardı ardına birçok kez ve hızla, içeride küçük bir böcek saklanıyormuş gibi. “Benim başvurduğum yıl profesörlüğü Henry aldı. Ödüllü bir şairin karşısında fazla şansım yoktu zaten. Bölüm başkanı da o oldu.”

“Sensin. Elbette sensin. Her zaman sensin.”

Senin Kitabın, duyguları saplantıya dönüşmüş sapıktan kaçmaya çalışan bir kadının yaşadığı psikolojik gerilimin hikâyesidir. Clarissa, kendisiyle aynı üniversitede görevli Rafe’in sonu gelmeyen tacizleri karşısında giderek daha fazla korkmaya başlar. Adam onu rahat bırakmaz, reddedilmeyi umursamaz. Her zaman orada, Clarissa’nın yakınında bir yerdedir.

Bir dava jürisine seçilen Clarissa rahat bir nefes alır. Mahkeme salonu güvenilir bir sığınaktır, Rafe’in olmayacağı bir yerdir. Ama katıldığı dava konusunun kaçırma ve taciz olduğu anlaşılınca, Clarissa kendisiyle tanık sandalyesindeki genç kadın arasında paralellik kurmaya başlar.

Çocukluğundaki bir olayda polisi kendisine inandıramadığı için bu sefer Rafe’in tacizini kanıtlaması gerektiğini düşünür: Clarissa, bir yandan adamın yaptıklarını günlüğüne kaydederken, öte yandan da kanıt toplamaya başlar. İşte o zaman, Rafe’in çevrelerinde ördüğü ürkütücü masalın gizini çözer – ve o masal için Rafe’in tasarladığı “son” un asla hayal edemeyeceği kadar korkunç olduğunu görür.

“Sen beni arzuluyorsun. Sen beni seviyorsun. Senin bana ihtiyacın var. Sen benim ölümüm olacaksın.”

